

Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — Број тринаест

Jeff Pippenger

2025-12-18

Број тринаест

Тренутно се бавимо пророчким симболом 1863. Усредсредили смо своју пажњу на библијски Кадис као симбол побуне древног Израиља против „починка“, која је довела до њихове смрти током раздобља што је достигло врхунац код Кадиса, те тако илуструје одбацивање Јеремијиних „старић стаза“ 1863. године, када је било одбачено „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге.

У трагању за светлошћу повезаном с Кадисом и 1863. годином, утврђујемо десет испита који су досезали до Кадиса. Препознали смо прва три испита као испит мане. Та три корака могу се представити као чуда или испити, а суботњи починак, као први од десет испита, одговара десетом испиту, који Павле у Посланици Јеврејима тако јасно означава као „починак“. Тих десет испита поседују алфа-починак и омега-починак.

Није важно како изучавалац пророштва жели да одреди „починак“ који су Јевреји одбацили у Кадису — јер пророчки сваки „починак“ (ред по ред) упућује на „починак и освежење“, што је позни дажд. Кадис је прворазредни симбол одбацивања поруке позног дажда, а такође и искуства позног дажда, јер је запечаћење које се извршава над сто четрдесет и четири хиљаде у Кадису утврђивање у истини и „умно и духовно“.

„Чим Божји народ буде запечаћен на својим челима — то није никакав печат или знак који се може видети, него утврђеност у истини, и умно и духовно, тако да се не могу покренути — чим Божји народ буде запечаћен и припремљен за потрес, он ће доћи. Заиста, он је већ отпочео; Божји судови су сада над земљом, да би нас опоменули, како бисмо знали шта долази.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

Сместити се „у истину“ „интелектуално“ представља прихватање методологије реда на ред као јединог и искључиво посвећеног приступа у проучавању Божје Речи. Овај уски приступ био је потврђен као исправан приступ у августу 1840. године, када су „мноштва била уверена у исправност начела пророчког тумачења која су усвојили Милер и његови сарадници, и адвентном покрету дат је чудесан подстицај.“ Тај „чудесан подстицај“ представља испољавање силе Светога Духа који је 1840. године послао поруку првог анђела широм света.

Они који су учествовали у делу које је представљало „чудесни подстицај“ били су оспособљени да управо то дело врше силом Светога Духа. Свети Дух је испољио своју силу само међу онима који су прихватили свету методологију. Свети Дух је испољио своју силу само у онима који су прихватили свету методологију.

Интелектуално утврђивање у истини јесте прихватање методологије „ред на ред“, а то „прихватање“ методологије „ред на ред“ Лаодикејцу је представљено као отварање врата срца за улазак Весника Лаодикеји у личности Светога Духа. Прихватање свете методологије уноси силу Светога Духа у ум оних који се интелектуално утврђују у истини. Прихватање те методологије производи духовност која је представљена као сједињење Божанства са човечанством. Примена библијске методологије „ред на ред“, када је помешана с вером, представљена је као интелектуално утврђивање у истини, а истина (порука) која се том методологијом производи не може се одвојити од Исуса, који је Реч. Прихватити поруку Његове Речи значи прихватити Светога Духа у свој ум. Тако интелектуално утврђивање у истини производи духовно искуство које прима печат Божјег одобравања.

Кадис је био завршни испит за древни Израил. Две врсте оних који пију вино у књизи пророка Јоила раздвојене су и разликују се једна од друге на основу одбацивања или прихватања поруке познога дажда, коју Јоил означава као „ново вино“, насупрот преврелом вину које друга група пије. Јоилово „ново вино“ јесте Павлов „починак“ у Јеврејима три и четири. То је такође оно што Исаијини „пијанице Јефремове“ одбијају да „чују“ — „којима рече: ‘Ово је починак, дајте починка уморноме; и ово је освежење’; али не хтеше слушати. Зато им реч Господња беше заповест на заповест, заповест на заповест, правило на правило, правило на правило, овде мало, онде мало; да би отишли, и пали натрашке, и разбили се, и уплели се у замку, и били ухваћени.“

Утврдили смо да Аронова побуна са златним телетом представља „два“ од десет испита који се завршавају у Кадису. Подела тог испита на два испита у складу је са периодом испитивања позног дажда, који је представљен „испитом иконе звери“, а то је испит који одређује судбину Божјег народа. Тринаесто поглавље Откривења означава „побуну“, јер број „тринаест“ представља побуну.

Поглавље започиње папском звери из мора, врхунским симболом побуне на земљи, јер је Данило поистовећује са силом која говори велике речи против Свевишњег. Ту побуну затим прати побуна звери из земље, Сједињених Америчких Држава, које потом приморавају читав свет да следи њихов пример побуне. Образац за трећу побуну у овом поглављу налази се у првој од три побуне, представљеној као звер из мора, симбол Ватикана. У једанаестом стиху Сједињене Америчке Државе говоре као аждаја и тиме граде лик звери — лик Ватикана. Од дванаестог стиха па надаље, Сједињене Америчке Државе приморавају свет да учини исто. Аронова побуна је двострука, представљајући побуну Сједињених Америчких Држава, а затим и побуну читавог света када се наметне светски лик Ватикана.

Аронова побуна обележава оба периода, представљена као идолопоклонство када Мојсије није био присутан, а затим као идолопоклонство када је Мојсије био присутан. Мојсије је примао Закон, те стога представља Божји Закон као тачку раздвајања у побуни. Испит представљен Ароновим златним ликом телета-звери јесте испит из 1863.

То је проба недељног закона, која представља линију разграничења између живота и смрти. То је линија разграничења између Обећане земље или смрти у пустињи, линија разграничења између жига звери или печата Божјег, линија разграничења између судбине Севне Лаодикијца или Елијакима Филадельфијца. Прве три пробе, представљене маном, симболизују спор око суботе или недеље, као што то чини и десета проба. Линија разграничења у Ароновој побуни са златним телетом, која представља и пету и шесту пробу — јесте недељни закон.

Четврто искушање јесте вода код Маса, што значи „кушање“, и Мериве, што значи „барјак Јеховин“, и налази се у Изласку 17:1–7, где је непосредно означено као „кушање Господа“.

И сва заједница синова Израиљевих отиде из пустиње Син, путујући даље по својим путовањима, по заповести Господњој, и улогорише се у Рефидиму; а тамо не беше воде да народ пије. Зато се народ препираше с Мојсијем и говораше: Дај нам воде да пијемо. А Мојсије им рече: Зашто се препирете са мном? зашто кушате Господа? И народ онде ожедне за водом; и народ мрмљаше на Мојсија, говорећи: Зашто си нас извео из Египта, да нас и децу нашу и стоку нашу помориш жеђу?

И Мојсије завапи ка Господу говорећи: Шта да учиним с овим народом? Још мало па ће ме каменовати.

И Господ рече Мојсију: Иди пред народом, и узми са собом неке од старешина Израиљевих; и штап свој, којим си ударио реку, узми у руку своју, па иди. Ево, ја ћу стајати пред тобом онде на стени у Хориву; и ударићеш стену, и потећи ће вода из ње, да народ пије. И Мојсије учини тако пред очима старешина Израиљевих.

И надену месту име Маса и Мерива, због препирања синова Израиљевих, и зато што искушаваху Господа, говорећи: „Је ли Господ међу нама, или није?“ Излазак 17:1–7.

Испитивање представљено „Масом“, и знак представљен „Меривом“ јесу пророчки алфа који сусреће свој пророчки омега када Мојсије по други пут удара у исту Стену. То значи да је четврта од десет изазивања представљена у Кадису, јер је други Кадис место где Мојсије у побуни удара у Стену. То показује да Кадис, као симбол, обухвата испит воде које производи знак.

Проба воде која производи заставу јесте проба поруке позног дажда. Година 1863. била је место где је застava требало да буде подигнута, али авај; 1863. била је само први Кадис, а други Кадис је при ускоро долазећем недељном закону. Маса и Мерива представљају коначну пробу за сто четрдесет и четири хиљаде непосредно пре него што буду подигнути као застava при недељном закону. Ни ауторитет Рима, ни ауторитет Јевреја није уредио Христову смрт. Тај ауторитет био је овлашћен у савету Неба вековима пре крста. Мојсије је употребио свој штап, штап помазан од самога Бога, да удари у Стену — али само једанпут. Та Стена, према надахнућу, представљена је порукама од 1840. до 1844, које су старе темељне истине што представљају стазу праведних. У проби представљеној Масом, вода која спасава јесте вода која излази из Стене старих стаза. Та вода испитује и производи две класе: једну за жиг звери, а другу за печат Божји, као што је представљено печатом Божјим

на онима који су подигнути као застава, као што је представљено Меривом.

Храм је био довршен пре трећег Артаксерксовог указа, чиме се утврђује да је милеритски храм, који је Христос подигао за 46 година, од 1798. до 1844, био довршен пре трећег анђела, представљеног доласком трећег указа. Сто четрдесет и четири хиљаде бивају запечаћени непосредно пре недељног закона, када су потом подигнути као заставни принос првина Педесетнице, као у старе дане. Маса и Мерива означавају пробу с водом, представљену вешћу Поноћног поклича у историји првог и трећег анђела.

Дело сједињавања божанства са човештвом такође је представљено као сједињавање два храма. Оно је такође представљено као брак, у којем се мушкарац и жена, или женски храм и мушки храм, сједињују и постају једно тело. Христос је подигао милеритски храм с циљем да их уведе у свој небески храм, где би нашли „починак“, представљен у историји 1844. године суботом седмога дана.

Када се ово разумевање Маса и Мериве, као четвртог испита, примени између почетног испита који такође представља три испита, а за којим потом следи недељни закон као пети и шести испит — тада можете видети, али само ако сте вољни да видите, да је троструки испит мане први испит, након којег следи испит који претходи трећем двоструком испиту Ароновог златног телета. Маса и Мерива представљене су заједно, јер се само у поруци другог анђела налази пророчко „удвостручавање“. Прва три испита мане јесу порука првог анђела. Испит Маса и Мериве јесте порука другог анђела, а Аронова побуна јесте порука трећег анђела.

Пета проба јесте проба Ароновог златног телета, која започиње испољавањем идолопоклонства онда када су побуњеници мислили да је њихова огољена побуна сакривена од Бога.

А кад народ виде да Мојсије оклева да сиђе с горе, сабра се народ око Арона и рече му: Устани, начини нам богове који ће ићи пред нама; јер за овога Мојсија, човека који нас изведе из земље египатске, не знамо шта је с њим било. А Арон им рече: Поскидајте златне минђуше што су у ушима ваших жена, ваших синова и ваших кћери, и донесите ми их. И сав народ поскида златне минђуше што им беху у ушима и донесе их Арону. И он их узе из њихове руке, обликова их длетом, и начини од њих ливено теле; а они рекоше: Ово су твоји богови, Израилу, који те изведоше из земље египатске. А кад Арон то виде, начини жртвеник пред њим; и Арон објави говорећи: Сутра је празник Господу.

И сутрадан урањаше рано, и принесоше паљенице, и приведоше жртве захвалне; и народ седе да једе и да пије, па устаде да се весели. Излазак 32:1–6.

Шесто искушење јесте други део побуне са златним телетом, када се Мојсије враћа пошто је примио Десет заповести. Мојсије пита: „Ко је на Господњој страни?“ већина је остала пасивна или се сврстала уз идолопоклонике, испољавајући исту побуну отворено у присуству посредника.

Пета и шеста проба јасно представљају и одговарају закону о недељи. Илија на гори Кармилу поставља слично питање као Мојсије. „Изаберите данас коме ћете служити“ указује на пробу закона о недељи. Символика пробе иконе звери указује на закон о недељи. Подела Левита у причи о Арону и подела дванаест племена у извештају о Јеровоамова два златна телета поистовећују поделу мудрих и лудих у време закона о недељи. Лаодикејци су луде девојке, као што о томе сведочи Сестра Вајт, и стога је подела девојака код закона о недељи подела на Лаодикејце и Филадельфијце. Пета и шеста проба, које су једна двострука проба, одговарају закону о недељи, што значи да одговарају 1863. години и Кадису.

Тридесет друго и тридесет треће поглавље Изласка испуњавају се у исти дан, у размаку од само неколико часова, а тај дан је праслика 1863. године и Кадиса. У тридесет трећем поглављу Мојсије тражи да види Божју славу. Стога видимо Мојсија у петој и шестој провокацији како бива преображен у сто четрдесет и четири хиљаде. Тај исти Мојсије је такође у Кадису, ударајући о Стену по други пут, представљајући тиме класу коју Стена слама, а на коју су одбили да падну. Та Стена је вест, и стога у Кадису постоје два симбола Мојсија: један који пројављује Божју славу, а други који одбацује Стену.

„Нека они који стоје као Божји стражари на зидинама Сиона буду људи који могу да виде опасности пре народа, — људи који могу да разликују истину од заблуде, праведност од неправедности.

„Упозорење је дошло: не сме се допустити да ишта уђе што би нарушило темељ вере на којем зидамо још откако је порука дошла 1842, 1843. и 1844. године. Била сам у овој поруци, и од тада стојим пред светом, верна светлости коју нам је Бог дао. Не намеравамо да склонимо своја стопала с платформе на коју су била постављена док смо из дана у дан тражили Господа у усрдној молитви, тражећи светлост. Мислите ли да бих могла да се одрекнем светлости коју ми је Бог дао? Она треба да буде као Стена векова. Она ме је водила откако ми је дата.” Review and Herald, April 14, 1903.

Један од симбола „Мојсија у Кадису“ јесте да он штапом, симболом власти, удара у Стену. Први пут то је била Божја власт, а други пут човекова власт. Класа представљена Мојсијем при другом Кадису приказана је као пијанице Јефремове, које своју теолошку власт (штап) користе да нападну поруку позног дажда, која је порука старих стаза од 1840. до 1844. године.

„Све поруке дате од 1840–1844. треба сада снажно изнети, јер има много људи који су изгубили своје усмерење. Поруке треба да иду свим црквама.

„Христос је рекао: ‘Благо очима вашим, јер виде; и ушима вашим, јер чују. Јер вам заиста кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Matthew 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.“

„Порука је дата. И не треба да буде одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити обављено. Велико дело биће извршено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће нарасти у силан поклич.

Тада ће Данило устати у своме делу да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Први испит мане јесте три испита. Последњи од десет испита јесте испит трећег анђела. И први и последњи представљају „починак“ као симбол испита. Први испит јесте три испита, који представљају првог анђела за којим следи други анђеол, али четврти испит, у коме су запечаћење и подизање као заставе представљени Масом и Меривом. Трећи анђеол, представљен петим и шестим испитом, јесте трећи испит, који је следио другом испиту Маса и Мериве, и првом испиту мане.

Изазивање гнева у Тавери, изложено у Бројевима 11:1–3, представља седму пробу. Стиховима који уводе огњену пробу вере, представљену „Тавером“, што значи „место спаљивања“, претходе стихови који приказују кретање Божјег народа кроз пустињу. Нестрпљење испољено у десетој глави стоји у супротности са сто четрдесет и четири хиљаде који иду за Јагњетом куда год Оно пође. То су они који имају трпљење светих, али древни Израиљ је у десетој глави испољавао нестрпљење које их у једанаестој глави води у њихово огњено искушење.

И отидоше од горе Господње три дана хода; и ковчег завета Господњег иђаше пред њима за та три дана хода, да им изнађе место за починак. И облак Господњи беше над њима дању, кад полажаху из табора. И када ковчег полажаше напред, Мојсије говораше: Устани, Господе, и нека се расеју непријатељи твоји; и нека беже испред тебе они који те мрзе. А кад се заустављаше, говораше: Врати се, о Господе, к мноштвима хиљада Израиљевих. Бројеви 10:33–36.

Следећи стих уводи побуну у Тавери.

А кад народ зајаука, Господу то би мрско; и Господ то чу; и разгневи се; и огањ Господњи плану међу њима и прождре оне који беху на крајевима логора. Тада народ повика к Мојсију; и кад се Мојсије помоли Господу, огањ се угаси. И назва име ономе месту Тавера, јер огањ Господњи плану међу њима. Бројеви 11:1–3.

Изазивање које је уследило након пројаве огња било је чезнуће за месном храном, и то је осма проба. Ово се налази у Књизи бројева 11:4–34. Роптање у Тавири представља искварену вишу природу, недостатак стрпљења, а побуна пожуде за египатским котловима с месом представља нижу природу. Огањ представља очишћење огњем Гласника Савеза у трећем поглављу Малахије, јер пророчки Тавира значи место паљења, а место паљења у Божјој пророчкој Речи налази се у Малахији 3, где огањ производи нестрпљиву класу одређену за очишћење и стрпљиву класу која се очишћава као уздигнути принос.

Они који су представљени Мојсијем у двострукој проби више и ниже природе Тавире јесу сто четрдесет и четири хиљаде који су се утврдили у истини и интелектуално и духовно. Интелект препознаје вишу природу, а духовно представља сједињење Божанства са човечанством. Божанство се може сјединити са човечанством само када је нижа природа распета и мртва. Утврдити се у истини интелектуално и духовно представља искуство бивања запечаћеним. Огњеви Тавире представљају коначно раздвајање пшенице и кукоља у

делу Христовом подизања храма сто четрдесет и четири хиљаде.

Девета проба јесте побуна Маријаме и Арона, забележена у 4. Мојсијевој 12. Повод за ту побуну није био другачији од повода побуне Кореја, Датана и Авирона, нити од Минеаполиса 1888. године. Питање није било једноставно одбацивање Божје поруке, него одбацивање Божјег избора вођства.

Осуда вођа који одбацују не само поруку него и весника претходи десетој проби. Вођство се показује као отпадничко непосредно пре недељног закона, који је десета проба. Недељни закон одговара крсту, а на путу ка крсту, који је недељни закон, вођство је изабрало Вараву, лажног Христа, јер „bar“ значи „син од“, а „abba“ значи „отац“. Приближавајући се крсту (недељном закону) или Кадису, вођство испољава потпуно развијено отпадништво, бирајући лажног Христа и уједно непосредно изражавајући грађанским властима да немају другог цара осим ћесара.

Седми, осми и девети тест поистовећују процес запечаћења, али је илустрација у лику лудих девојака. Десети од тих тестова био је прва побуна у Кадису, која је представљала 1863. годину. Од 1846. Јевреји су били доведени на Синај да приме Закон. Две плоче Десет заповести јесу симбол Божјег заветног односа према древном дословном Израиљу, а две плоче Авакумове јесу симбол заветног односа савременог духовног Израиља. Друга плоча била је изложена 1850. године, и као што се древни Израиљ заветовао да ће држати Закон, тако је до 1856. био доведен коначан тест, како је то било предочено уходама које су посетиле Обећану земљу. Већинско мишљење до кога се дошло током седам година, од 1856. до 1863, било је да је лаодикијска пустиња место у коме су желели да умру.

Период од 1844. до 1863. године представљен је периодом који почиње крштењем на Црвеном мору и који се окончао другим крштењем на реци Јордану, на истоветном месту на коме ће Исус постати Христос, када Га је касније Јован крстио. Крштење на Црвеном мору означило је заветни однос са старим Израиљем. Тај однос започео је браком који је истовремено покренуо процес испитивања од десет корака. Потом су били доведени на Синај и обећали да ће држати Његов закон, али нису, а затим су пали на десетом и последњем испиту при првој побуни у Кадису. После четрдесет година, и друге и веће побуне у Кадису, ушли су у Обећану земљу крштењем у Јордану.

Све прекретнице крштења повезане су са заветом. Историја омеге и другог Кадиса усаглашена је са историјом првог, алфа Кадиса. Мојсијева омега побуна била је далеко већа од побуне читавог народа у алфа побуни код Кадиса. Омега је увек већа. Обе побуне заједно представљају побуну Исаијиних учених и неучених који одбијају да уђу у починак поруке позног дажда.

Три крштења (Црвено море, река Јордан и река Јордан), прво Мојсијево, а последње Христово; тако је Мојсије алфа, а Христос омега. Слово између првог и двадесет другог слова јеврејског алфабета, тринаесто слово, када се придода и следи за првим словом, које се потом придода последњем, двадесет другом слову, образује јеврејску реч „истина“. Средишње крштење било је на реци Јордану и у Кадису. Прво крштење на Црвеном мору

било је праћено крштењем на Јордану. Али прво крштење на Јордану било је одложено за четрдесет година, до друге посете Кадису и стварног крштења на Јордану. Треће крштење, које је представљало време похода за Јевреје, већ је било дошло када је Христос отпочео Своје дело потврђивања завета за једну седмицу, у испуњењу Данила девет и двадесет седам, и то је био час суда за древни Израел.

Прво крштење на Црвеном мору јесте порука првог анђела, а две посете Кадису представљају „удвостручење“, јер се при првој посети Кадису и реци Јордану представља побуна Божјег заветног народа, а при другом Кадису испољава се побуна вођства. Кадис и те две посете представљају удвостручење поруке другог анђела, при чему се испољавају две класе, а обе класе су представљене и грађанством и вођством. Христово крштење јесте порука трећег анђела, када се пшеница и кукољ раздвајају, као што је стари Израил био одвојен од хришћанске невесте коју је Христос узео за жену у часу суда над старим Израиљем.

Раздобље од 1844. до 1863. године јесте пут од Црвеног мора до прве побуне код Кадиса. Година 1844. јесте прелазак преко Црвеног мора, 1846. је мана, симбол испита о суботи, који су Вајтови положили 1846. године када су ступили у брак. Године 1849. Господ је по други пут пружио своју руку да сабере свој народ. Он га је био сабрао током вести првог анђела када је прва од Авакумових таблица ступила у историју, а друга таблица била је намењена истој сврси.

Омега-табла из 1850. године требало је да сабира и испитује, јер је то чинила и алфа-табла из 1843. године. Први анђеол имао је таблу, а и трећи анђеол такође је имао таблу, јер је први алфа, а трећи омега. „Две табле“ су међаши првог и трећег анђела — не другог. Пророчки период „табли“ почиње таблом са грешком и завршава се таблом без грешке. Историја између две табле јесте историја другог анђела, у којој се карта оставља по страни све до 1850. године.

Након што се година 1843. завршила 19. априла 1844, карта из 1843. била је одложена, јер је тада погрешно указивала на годину 1843. Од 19. априла 1844. до 1850. нема Авакумове таблице. У историји другог анђела није било карте и — Вавилон паде. Алфа је таблица, омега је таблица, а средина је пад Вавилона; симбол побуне који је повезан са раздобљем када није било таблице. Историјско раздобље Авакумових таблица носи потпис истине.

1850. година била је предображена Синајем и давањем Закона. Тај догађај био је обележаван Педесетницом, када су два потресна хлеба била уздизана. Процес уздизања тих потресних хлебова представљен је штампањем и промовисањем табеле у мају 1842. године, као и историјом 1849. године, када је била припремљена друга карта, и 1850. године, када је била доступна. Овај период је на Христовој линији представљен као педесет дана од Његовог васкрсења до Педесетнице, период подељен на четрдесет дана, а потом на десет.

Године 1849. Христос је по други пут пружао своју руку, а 1850. друга плоча Авакумова била је доступна, и процес кушања који је водио ка Кадису напредовао је. Године 1856. дошло је последње од десет кушања древног Израиља, када је у периодичном издању

покрета објављена нова светлост о темељном пророчком откривењу Милеровом. Током две хиљаде пет стотина и двадесет пророчких дана, од 1856. до 1863, ухода уђоше да изврде земљу. Године 1863. изабрали су новог вођу да их одведе натраг у Египат.

Наставићемо са овим истинама у следећем чланку.

„У визији која ми је дата у Бордовилу, у Вермонту, 10. децембра 1871. године, показано ми је да је положај мога мужа био веома тежак. Притисак бриге и рада почивао је на њему. Његова браћа у служби нису носила те терете, нити су ценила његове трудове. Стални притисак који је био на њему исцрпљивао га је умно и телесно. Показано ми је да је његов однос према Божјем народу био, у извесним погледима, сличан односу Мојсија према Израилу. Било је оних који су роптали на Мојсија када су се налазили у неповољним околностима, а било је и оних који су роптали на њега.“ Testimonies, volume 3, 85.